Lietas Nr. 11370008514

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Aizkrauklē 2014. gada 20. novembrī

Aizkraukles rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese I.Zālīte,
ar tiesas sēdes sekretāri G.Mečaju,
piedaloties prokurorei D.Morevai,
atklātā tiesas sēdē iztiesāja krimināllietu, kurā pēc Krimināllikuma 180. panta pirmās daļas apsūdzēts R.Ķ., personas kods /personas kods/.

Tiesa

konstatēja

R.Ķ. izdarīja zādzību nelielā apmērā.

2014. gada 5. februārī pēc plkst.18.00, R.Ķ., ieradās N.R. dzīvesvietā – /adrese/, kur kopā ar R.B., N.R. lietoja alkoholiskos dzērienus. Alkohola lietošanas laikā, R.Ķ. uz datorgalda ievēroja R.B. piederošo fotoaparātu, kuru nolēma nozagt. Īstenojot savu noziedzīgo nodomu, R.Ķ., mantkārīgu tieksmju vadīts, slepeni nozaga R.B. piederošo digitālo fotoaparātu „Casio" 60 EUR vērtībā, kuru ielika savā apģērba kabatā. Tad R.Ķ. nolēma nozagt R.B. piederošo mobilo telefonu. Īstenojot savu noziedzīgo nodomu, R.Ķ., mantkārīgu tieksmju vadīts, slepeni no R.B. apģērba kabatas nozaga R.B. piederošo mobilo telefonu „Sony Erikson C903", 40 EUR vērtībā. Zādzības rezultātā cietušajam R.B. tika nodarīts mantiskais kaitējums par kopēju summu 100 EUR.

Nozagto mobilo telefonu „Sony Ericsson C903" R.Ķ. 2014. gada 7. februārī ieķīlāja lombardā „lombards 24.lv" Rīgas iela 115, Jēkabpilī, iegūstot 15 EUR, kurus iztērēja savām personīgajam vajadzībām. Nozagto digitālo fotoaparātu „Casio" R.Ķ. realizēja pirmstiesas izmeklēšanā nenoskaidrotai personai, iegūstot 10 EUR, kurus iztērēja savām personīgajam vajadzībām.

Šādos apstākļos ar savām darbībām R.Ķ. izdarīja Krimināllikuma 180. panta pirmajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu.

Tiesas izmeklēšanā apsūdzētais R.Ķ. sevi par vainīgu noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā atzina pilnībā, neapstrīdēja noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas faktiskos apstākļus un juridisko kvalifikāciju, pilnībā atzina cietušā R.B. mantiskā kaitējuma 60 EUR apmēru, izteica lūgumu neveikt pierādījumu pārbaudi tiesas izmeklēšanā.

Iepazinusies ar lietas materiāliem, uzklausījusi prokurori un apsūdzēto, tiesa atzīst, ka saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 499. pantu pierādījumu pārbaude tiesas izmeklēšanā nav nepieciešama, līdz ar ko saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 527. panta trešo daļu pierādījumu analīze un to uzskaitījums šajā daļā spriedumā netiek izdarīta.

Pieņemot lēmumu par pierādījumu pārbaudes neizdarīšanu, tiesa ņem vērā Kriminālprocesa likuma 499. pantā noteiktos pierādījumu pārbaudes neizdarīšanas kritērijus, proti, apsūdzētais ir pieteicies par vainīgu, savu vainu viņam celtajā apsūdzībā atzīst, piekrīt pierādījumu pārbaudes neizdarīšanai tiesas izmeklēšanā, pierādījumu pārbaudes neizdarīšanas sekas apsūdzētajam tiesas sēdē izskaidrotas, un sekas ir skaidras, apsūdzētā vainīgums ir pierādīts ar visiem lietas materiāliem to kopumā un savstarpējā sakarībā, tiesai nav šaubu par apsūdzētā vainīgumu viņam celtajā apsūdzībā.

Izvērtējot lietā esošos pierādījumus to kopumā un savstarpējā sakarībā, tiesa konstatē visu subjektīvo un objektīvo pazīmju kopumu, kvalificējošās pazīmes, lai R.Ķ. darbības atzītu par noziedzīgu nodarījumu un kvalificē tās pēc Krimināllikuma 180. panta pirmās daļas, un pastāv Kriminālprocesa likuma 520. panta pirmajā daļā paredzētais pamats notiesājoša sprieduma taisīšanai.

Nosakot soda veidu apsūdzētajam R.Ķ., tiesa saskaņā ar Krimināllikuma 46. panta otro daļu, ņem vērā izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu un radīto kaitējumu, kā arī vainīgā personību. Nosakot soda mēru, tiesa saskaņā ar Krimināllikuma 46. panta trešo daļu ņem vērā apsūdzētā R.Ķ. atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus. Tāpat tiesa ņem vērā, ka sodam jābūt tādam, lai tas atbilstu Krimināllikuma 35. panta otrajā daļā norādītajam soda mērķim, proti, aizsargāt sabiedrības drošību, atjaunot taisnīgumu, sodīt vainīgo par izdarīto noziedzīgo nodarījumu, resocializēt sodīto personu un panākt, lai notiesātais un citas personas pildītu likumus un atturētos no noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas.

Apsūdzētais R.Ķ. izdarījis noziedzīgu nodarījumu, kas ar Krimināllikuma 7. panta trešo daļu atzīts par mazāk smagu noziegumu.

Saskaņā ar Krimināllikuma 47. panta pirmās daļas pirmo punktu par apsūdzētā R.Ķ. atbildību mīkstinošu apstākli tiesa atzīst to, ka apsūdzētais pieteicies par vainīgu un vaļsirdīgi atzinies un izdarīto nožēlojis.

Saskaņā ar Krimināllikuma 48. panta pirmās daļas 1. punktu par apsūdzētā R.Ķ. atbildību pastiprinošu apstākli tiesa atzīst to, ka izdarītais noziedzīgais nodarījums veido noziedzīgu nodarījumu recidīvu, jo izdarīts nedzēstas sodāmības laikā. Savukārt saskaņā ar Krimināllikuma 48. panta pirmās daļas 12. punktu par apsūdzētā R.Ķ. atbildību pastiprinošu apstākli tiesa atzīst arī to, ka izdarītais noziedzīgais nodarījums izdarīts alkohola ietekmē.

Pārbaudot apsūdzētā R.Ķ. personu raksturojošos datus atbilstoši Kriminālprocesa likuma 499. panta trešajai daļai, tiesa konstatēja, ka

apsūdzētais R.Ķ. agrāk četras reizes sodīts, pēdējo reizi ar Ogres rajona tiesas 2014. gada 5. marta spriedumu pēc Krimināllikuma 175. panta pirmās daļas ar brīvības atņemšanu uz pieciem mēnešiem, piemērojot Krimināllikuma 50. panta piekto daļu, daļēji pievienojot ar Aizkraukles rajona tiesas 2012. gada 14. jūnija spriedumu piespriesto sodu, galīgais sods R.Ķ. noteikts – brīvības atņemšana uz vienu gadu sešiem mēnešiem, soda termiņā ieskaitīts pēc Aizkraukles rajona tiesas 2012. gada 14. jūnija spriedumu piespriestais sods – brīvības atņemšana uz vienu gadu un trīs mēnešiem, sods izciests *(lietas 49.-55.,94.-97.lapa)*. Savukārt ar Aizkraukles rajona tiesas 2014. gada 26. septembra spriedumu R.Ķ. atzīts par vainīgu noziedzīgo nodarījumu izdarīšanā, kas paredzēti Krimināllikuma 175. panta trešajā daļā, 185. panta pirmajā daļā un 180. panta pirmajā daļā un sodīts ar brīvības atņemšanu uz trīs gadiem, bez mantas konfiskācijas. Aizkraukles rajona tiesas 2014. gada 26. septembra spriedums uz šī sprieduma taisīšanas dienu nav stājies spēkā, līdz ar ko soda noteikšanai par vairākiem noziedzīgajiem nodarījumiem atbilstoši Krimināllikuma 50. panta piektajai daļai šobrīd nav pamata *(lietas 106.-111.lapa)*. Tiesas sēdē apsūdzētais paskaidroja, ka viņa apgādībā ir nepilngadīga meita.

Krimināllikuma 180. panta pirmās daļas sankcija paredz sodu brīvības atņemšanas veidā uz laiku līdz vienam gadam vai īslaicīgu brīvības atņemšanu, vai piespiedu darbu, vai naudas sodu.

Nosakot soda veidu, tiesa ņem vērā iepriekš minētos soda veida ietekmējošos apstākļus, to, ka apsūdzētā R.Ķ. izdarītais noziedzīgais nodarījums ir vērsts pret īpašumu un tam ir vienīgi mantiska rakstura kaitējums. Uz noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas brīdi apsūdzētais ir bijis vairākkārt sodīts par mantiska rakstura noziedzīgiem nodarījumiem un zādzību šajā iztiesājamajā lietā apsūdzētais R.Ķ. izdarījis nedzēstas sodāmības laikā (pēc Aizkraukles rajona tiesas 2012. gada 14. jūnija sprieduma). Faktiski no 2012. gada apsūdzētais ir turpinājis izdarīt noziedzīgus nodarījumus un vairāk laika ir pavadījis, izciešot brīvības atņemšanas sodu, kā brīvībā. Secināms, ka apsūdzētā R.Ķ. dzīvesveids neliecina par viņa vēlēšanos dzīvot likumpaklausīgi, par ko nepārprotami liecina viņa iepriekšējās sodāmības.

Ņemot vērā spriedumā iepriekš konstatētos soda veida ietekmējošos apstākļus, gūto vairāk negatīvo priekšstatu par apsūdzētā personību, viņa nevēlēšanos dzīvot likumpaklausīgi un izvērtējot prokurores viedokli par soda noteikšanu brīvības atņemšanas soda veidā, tiesa atzīst, ka Krimināllikuma 35. pantā noteiktais soda mērķis konkrētajā gadījumā apsūdzētajam R.Ķ. būs sasniegts vienīgi ar sodu brīvības atņemšanas soda veidā Krimināllikuma 180. panta pirmās daļas sankcijas ietvaros. Šāds sods apsūdzētajam R.Ķ. būs taisnīgs, atbilstīgs un samērīgs, atbilstošs soda mērķim un soda veida ietekmējošajiem apstākļiem.

Izvērtējot piespiedu darba soda piemērošanas lietderību apsūdzētajam R.Ķ., tiesa atzīst, ka, ievērojot apsūdzētā R.Ķ. personību, piespiedu darba sods nesasniegs Krimināllikuma 35. pantā noteikto soda mērķi.

Izvērtējot Krimināllikuma 180. panta pirmās daļas panta sankcijā paredzētā naudas soda piemērošanu apsūdzētajam R.Ķ., tiesa atzīst, ka tas nav piemērojams, jo saskaņā ar Krimināllikuma 41. panta otro daļu viens no naudas soda piemērošanas kritērijiem ir vainīgā mantiskais stāvoklis. Panta ceturtā daļa noteic, ka vainīgā mantisko stāvokli nosaka, novērtējot ne tikai tā iespējas nekavējoties samaksāt naudas sodu, bet arī gūt paredzamus ienākumus, kas nodrošinātu tas iespēju likumā paredzētajā laikā samaksāt uzlikto naudas sodu. Tiesa nekonstatē tādu apsūdzētā R.Ķ. mantisko stāvokli, kas pieļautu naudas soda piemērošanu. Līdz ar to sods naudas soda veidā konkrētajā gadījumā ir neatbilstošs, tā piespriešanas gadījumā būs arī neizpildāms.

Nosakot soda mēru, tiesa ņem vērā, ka ir konstatēts viens apsūdzētā R.Ķ. atbildību mīkstinošs apstāklis, divi atbildību pastiprinoši apstākļi. Tiesa ņem vērā Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta 2006. gada 8. februāra lēmumā lietā SKK 01-74/06 sniegto skaidrojumu par atbildību pastiprinošu apstākļu ietekmi uz nosakāmo sodu, proti, kā pēc Krimināllikuma jēgas atbildību pastiprinoša apstākļa esamība jau pati par sevi nedod iespēju tiesai noteikt panta sankcijā paredzēto minimālo sodu. Tiesas ieskatā apsūdzētajam nosakāma brīvības atņemšana uz pieciem mēnešiem.

No cietušā R.B. pieteikts mantiskais kaitējums 60 EUR apmērā, ko sastāda fotoaparāta vērtība *(lietas 33.lapa)*. Cietušais uz tiesas sēdi nav ieradies. No cietušā saņemta telefonogramma, ka pieteikto kaitējumu uztur, lūdz lietu iztiesāt bez viņa klātbūtnes *(lietas 113.lapa)*. Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 351. panta (4^1) daļai kompensācijas pieteikumu izskata neatkarīgi no cietušā klātbūtnes.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 22. pantu personai, kurai ar noziedzīgu nodarījumu radīts kaitējums, tiek garantētas procesuālās iespējas materiālās kompensācijas pieprasīšanai un saņemšanai.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 350. panta pirmo daļu kompensācija ir naudas izteiksmē noteikta samaksa, ko persona, kura ar noziedzīgu nodarījumu radījusi kaitējumu, samaksā cietušajam kā gandarījumu par morālo aizskārumu, fiziskām ciešanām un mantisko zaudējumu. Savukārt minētā panta otrā daļa nosaka, ka kompensācija ir krimināltiesisko attiecību noregulējuma elements, ko apsūdzētais samaksā labprātīgi vai uz tiesas nolēmuma pamata. Minētās normas izpratnē cietušais pieteicis mantisku zaudējumu. Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 351. panta pirmo daļu mantiskā zaudējuma apmērs cietušajam ir jāpamato ar pierādījumiem. Cietušais R.B. savu mantisko zaudējumu 60 EUR apmērā nav pamatojis ar pierādījumiem. Bet, tā kā lietā strīda par mantiskā zaudējuma apmēru nav un tiesai nav pamata iejaukties apsūdzētā R.Ķ. labajā gribā pildīt savu pienākumu pret cietušo R.B. pēc labas gribas, cietušā pieteiktais mantiskais zaudējums apmierināms tā prasītajā apmērā. Tiesa ņem vērā arī Kriminālprocesa likuma 352. panta trešajā daļā noteikto, ka tiešos zaudējumus novērtē tajās cenās, ko izmanto apsūdzības apjoma noteikšanai. Savukārt saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 352. panta ceturto daļu kaitējuma nodarītājs var labprātīgi piekrist cietušā noteiktajam kompensācijas apmēram (..).

Saskaņā ar Civillikuma 1779. pantu, katram ir pienākums atlīdzināt zaudējumus, ko viņš ar savu darbību vai bezdarbību ir nodarījis. Savukārt saskaņā ar Civillikuma 1770. pantu ar zaudējumu jāsaprot katrs mantiski novērtējams pamatums.

Ievērojot iepriekš minētos apsvērumus, tiesa atzīst, ka cietušā R.B. pieteiktais mantiskais zaudējums ir apmierināms cietušā prasītajā apmērā, jo apsūdzētā R.Ķ. vaina noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā, kura rezultātā cietušajam radies kaitējums, ir pilnībā pierādīta, par radītā kaitējuma apmēriem lietā strīda nav, līdz ar ko radītais kaitējums saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 353. panta pirmās daļas 1. punktu par labu cietušajam piedzenams no apsūdzētā R.Ķ. cietušā pieteiktajā 60 EUR apmērā.

Galīgā rīcība ar lietiskajiem pierādījumiem izlemjama saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 240. pantu un, proti, lietiskais pierādījums - mobilais telefons „Sony Ericsson C903", kas nodota cietušā R.B. glabāšanā, saskaņā ar Kriminālprocesa 240. panta pirmās daļas 1. punktu atdodama

cietušajam, jo mantu un dokumentus atdod to īpašniekiem vai likumīgajiem valdītājiem.

Tā kā apsūdzētajam R.Ķ. ar šo spriedumu tiek piespriests reāls brīvības atņemšanas sods, lai nodrošinātu sprieduma izpildi, apsūdzētajam R.Ķ. līdz sprieduma spēkā stāšanās dienai piemērojams drošības līdzeklis – apcietinājums. Līdz ar to brīvības atņemšanas soda izciešana apsūdzētajam R.Ķ. skaitāma no sprieduma spēkā stāšanās dienas, soda termiņā atbilstoši Krimināllikuma 52. panta piektajai daļai ieskaitot viņa atrašanos apcietinājumā šajā lietā no sprieduma pasludināšanas dienas 2014. gada 20. novembra līdz šī sprieduma spēkā stāšanās dienai.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 499., 511., 512, 520., 527., 528., 529.,530. pantu, tiesa

nosprieda

atzīt R.Ķ. par vainīgu Krimināllikuma 180. panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā un sodīt viņu ar brīvības atņemšanu uz 5 (pieciem) mēnešiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 52. panta piekto daļu soda termiņā ieskaitīt R.Ķ. atrašanos apcietinājumā šajā lietā no sprieduma pasludināšanas dienas 2014. gada 20. novembra līdz sprieduma spēkā stāšanās dienai.

Piemērot R.Ķ. līdz sprieduma spēkā stāšanās dienai drošības līdzekli - apcietinājumu.

Piedzīt no R.Ķ. par labu R.B. mantisko kaitējumu 60 EUR (sešdesmit *euro*) apmērā.

Lietisko pierādījumu – mobilo telefonu „Sony Ericsson C903", kas glabājas pie cietušā R.B., atdot cietušajam.

Spriedumu var pārsūdzēt 10 (desmit) dienu laikā Zemgales apgabaltiesā pēc pilna sprieduma pieejamības dienas 2014. gada 24. novembra, apelācijas sūdzību vai protestu iesniedzot Aizkraukles rajona tiesā.

Pilns spriedums saņemams tiesas kancelejā 2014. gada 24. novembrī plkst.17.00.

Tiesnese I.Zālīte